

γγη και κλίνην, διότι όσον και αν η-
ρεύνησε τα θυλακία του, δεν ήυρε παρά
μόλις μίαν δράκμα μικρών νομισμάτων.
Τα φρέματά του, πάσπύρρουχά του,
τά τετράδιά του, τα σκίτσα του,
όλα είχαν χαθή με τής βαλίξες. Τι
φοβερόν!

Ο δυστυχής Ραούλ έφθασε μέχρις
άπογνώσεως. Έβηντλημένος από την
κούραση και από την λύπην, εκάθησε
χάμω με την ράχη στηριγμένην εις
τόν τοίχον και άρχισε να κλαίη σι-
γηλώς.

«Καλά να πάθω, έσυλλογίζετο, για-
τί έκαμα άσχημα ναίσιω το ξενοδο-
χείον των Μεταναστών. Δίχρη είχε ο
κ. Λοπέζ που δεν μάρινε να βγώ έξω
μόνος... Ένα ξένο παιδί, χωρίς προ-
στασία, δεν μπορεί να τή βγάλη πέρα
ς αυτή την πόλι. Το μόνο που έχω να
κάμω τώρα είναι να γυρίσω στο ξενο-
δοχείο. Μα πώς θα με υποδεχθούν
έκει;... Θα με μαλώσουν... Ί-
σως θα με τιμωρήσουν. Δεν θα θέ-
λουν πιά να με κρατήσουν και θα
με γυρίσουν στη Γαλλία με το
πρώτο βαπόρι».

Ένώ ο Ραούλ έσυλλογίζετο αυ-
τά, βοησιμένος εις την θλίψιν του
και χύνον μαύρα δάκρυα, είδε μίαν
σκιά να τόν πλησιάζη και ανε-
γνώρισε άμέσως τόν Πάολι, ο ό-
ποιός του είπε γαλλικά:

— Μην κλαίς, σύντροφε, και
τά πράγματα μπορεί να διορθω-
θούν... Μαντεύω, ότι οι κακοί
μου κάκοι σου έκλεψαν τα λε-
πτά σου και τή ρουγά σου.

— Ναι, απεκριθή ο Ραούλ μ'
ένα λυγμόν. Τίποτα δεν μάρισαν,
τίποτα, τή παληόπαιδα!...

Κ' έξαφνα, καχυπόπτως, προσέ-
θεσε:

— Και σύ θα είσαι συνένος... έ;
Ο Ιταλός έξηγήθη.

— Μα την Παναγία, όχι! εφώνα-
ξε. Σου όρκίζομαι στην Παναγία, ότι
έγώ δεν ξέρω τίποτα. Τώρα θα τή
ιδής και μόνος σου. Γιατί έγώ θα
προσπαθήσω να τούς κάμω να σου έ-
πιστρέψουν τή ζώνη σου... έστω και
με ξύλο!

— Είμαι έτοιμος να σε βοηθήτω,
είπεν ο Ραούλ, και ξέρεις, έχω γερά
χέρια και δίνω καλές γροθιές.

— Άς είνε, αυτό θα τή ιδούμε άρ-
γότερα, υπέλαθεν ο Πάολι. Για την
ώρα, τί θή κάμης;

— Ξέρω κ' έγώ; απεκριθή ο Ρα-
ούλ στενάκων. Είμαι κατακουρασμέ-
νος... δεν μπορώ να σταθώ από την
νόστα.

— Τότε λοιπόν, συνεβούλευσεν ο
Πάολι, δεν έχεις παρά να κοιμηθής
εδώ, μαζί μας. Δεν θα σου πούν τίποτα,

γιατί θα νομίσουν πως είσαι και σύ
ένας από μας.

Ο Ραούλ έδέχθη την πρότασιν. ε-
υχαριστήμένος που εύρισκεν εις την δυσ-
τυχίαν του ένα άνθρωπον όμιλούντα
την γλώσσάν του και ενδιαφερόμενον
δι' αυτόν.

Ηκολούθησεν όθεν τόν μικρόν Ιτα-
λόν, ο όποιός τόν ώδήγησεν εις μίαν
άκραν της στοάς, όπισω από ένα με-
γάλο παγκάρι επάνω εις τόν όποιον ή-
σαν συσσωρευμένα παληόρουχα.

Τού έκαμην έν είδος κλίνης με αυ-
τά τή κουρέλια, και τή είπε:

— Σαπλώσου εδω και κοιμήσου.
Αύριον τή πρωί θα ιδούμε τί θα κά-
μωμε. Μανιάννα βερέμος!

Μανιάννα βερέμος (αύριον
βλέπομεν), είνε ή συνηθετέρα άργεν-
τινή φράσις.

Ο Ραούλ ύπηκουσε και έξηπλώθη

«Επί μίαν ώραν ο Ραούλ έξησκείτο...»

επί τής όχι πολύ μαλακής και εύώ-
δους εκείνης στρωμνής, όπου μετ' ό-
λίγον έκοιμήθη τόν βαρόν, τόν μολύ-
βδινον ύπνον, ο όποιός αποδιώκει όλας
τάς θλίψεις τής παιδικής ήλικίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΜΟΥΚΑΚΟΣ!

Μία πρότασις.

Τήν επαύριον, όταν ο μικρός μας ή-
ρωσ άφνιπίσθη έν τή μέσω τής σκά-
νης, τήν όποιαν εσήκωναν οι ύπηρέται,
σκουπιζόντες την στοάν, κατ' άρχάς
δεν ένόησε που εύρισκετο. Έπειτα, έ-
ξαφνα, ή άνάμνησις των νυκτερινών
του συμβάντων τώ επανήλθε και, διά
να βεβαιώθη, ότι δεν ήτο κακόν όνει-
ρον, έψαυσε πάλιν τήν όσφύν του. Άλλ'
ή ζώνη, ή παραγεμισμένη με χαρτονα-
μισματα, πραγματικώς δεν εύρισκετο
πλέον εκεί. Τήν στιγμήν εκείνην έ-
φθασε και ο Πάολι, με τή μαλλιά ά-

νω-κάτω και τή πρόσωπον πρισμένον
άόκω από τόν ύπνον, και τόν ήρώ-
τησε:

— Λοιπόν, μικρέ Γάλλε, πώς τή
πέρασες;... Βλέπω, ότι κοιμήθηκες
καλά... Τι τή θέλεις! ή άπελπισία
δεν χρησιμεύει σε τίποτα. Δεν έχεις
πιά παράδες; να κερδίσης; να το!

— Άλλά πώς; ήρώτησεν ο Ραούλ,
τόν όποιον ένειάρησαν κάπως αυτά
τά λόγια.

— Να πουλάς εφημερίδες σαν και
μάς. Είσαι γερός, καλοκατωμένος,
σβέλτος... Είμαι βεβαίος, ότι ο σε-
νιόρ Βελάσκος θα σε πάρη. Ίσα-Ίσα
που έλεγες χτές, ότι χρειάζεται δυό
παιδιά για τή Μπελμεράνο.

Πέντε-έξ μου κάκοι, οι όποιοι
είχον δύναντες εφίσης εις τήν
στοάν τής εφημερίδος, ένειφανίσθησαν
μετ' όλίγον τρίβοντες τή μάτια και
χασιμώντες. Ο Πάολι τούς ώμίλησεν
ισπανικά και ένείνοι κατένευσαν, ά-
πειθύνοντες προς τόν Ραούλ μειδιάμα-
τα φιλικά. Ένας μάλιστα απ' αυτούς
επλησίασε και τώ έσειξε τή χέρι, δεί-
χνων ότω τās καλās του διαθέσεις.

Ο μικρός Γάλλος δεν έφαινετο και
πολύ ένθουσιασμένος με τήν ιδέαν να
γίγη εφημεριδοπώλης. Άλλά τί άλ-
λο είχε να κάμη; Επιτέλους θα έκέρ-
διζεν, όπως τόν έβεβαίωσεν ο Πάολι,
όκτώ ως δέκα φράγκα τήν ήμέραν.
Με αυτά θα ήμπορούσε να ζήση και
θάπέρνευε τήν επιστροφήν εις τή
ξενοδοχείον των Μεταναστών, τήν όποιαν
άπέκρουεν ή φιλοτιμία του ως κάτι έ-
ξουτελιστικόν.

Άφου έσκέφη όλίγας στιγμάς, ο
Ραούλ άνήγγειλεν εις τόν νέον του φί-
λον, ότι έδέχετο να τόν παρουσιάση
εις τόν άνθρωπον που έξεμισθωνεν ε-
φημεριδοπώλας και ότι ήθελε να πάρη
αυτό τή επαγγελμα.

Άμέσως ο Πάολι τή είπεν εις τούς
παρόντας μου κάκους, οι όποιοι
έχαιρέτισαν τόν νέον των συνάδελφον
με ποικίλας κραυγάς και φιλικώς τόν
παρέσυραν εις τόν δρόμον, ο όποιός ήτο
ή αληθινή των κατοικία.

Διά να μάθη να «φωναίη»

Ήτο ή έκτη περίπου τής πρωίας
και εις τήν συνοικίαν εκείνην ή ζωή
μόλις είχαν άρχιση. Μόνον τή τράμ,
που απέβιβαζαν τούς πρωινούς επιβά-
τας, οι όποιοι ήρχοντο από τή προά-
στεια, έδιδαν κάποιαν ζωηρότητα εις
τούς έρημους σχεδόν δρόμους. Τά κα-
φενεία και τή γαλακτοπωλεία ήνοιγαν
τάς θύρας των και μερικοί πλανόδιοι
πωληταί προσέφερον εις τήν όρεξιν
των διαβατών καρπούς, τηγανίτες και
λουκάνικα. Τά παιδιά τή κατέτρωγαν
με βλέμματα πόθου, μολονότι δεν ή-

σαν και τόν όρεκτικα. Έξαφνα ο
Ραούλ ένειθυμήθη, ότι τού έμεναν εις
τήν τσέπην του όλίγα χρήματα. Τά έ-
δωσεν άμέσως εις τούς πωλητάς και
τούς ένευσε να μοιράσουν καρπούς και
γλυκίσματα εις τούς νέους του φίλους.

Η γεναιοπαγία αυτή έγινε δεκτική
με όυρλιάσματα χαράς, διότι τή παι-
διά που εύρίσκοντο εκεί ήσαν όσα δεν
είχαν λάθη μέρος εις τήν νυκτερινήν
διανομήν των εφημερίδων, έπομένως
τά θυλακία των, όπως και τή στομά-
χια των, ήσαν κενά.

Εις όλίγας στιγμάς τή πεζοδρομίου
μετεβλήθη εις τραπεζαρίαν και οι μι-
κροί μου κάκοι ήρχισαν να καταβροχι-
ζουν με λαμπαργίαν τή ύποπτα φαγώ-
σιμα που τούς έμοίραζαν οι πωληταί.
Και ο Ραούλ έπίσης πεινασμένος, έ-
λαβε μέρος εις τήν εύαίχην, ή όποία
παρετάθη έως ότου προσέτρεξεν ένας ά-
στουφλάξ και απέδιώξεν από τή πεζο-
δρομίου τή παιδιά και τούς πωλητάς.

Αν ο Ραούλ έξώδευσε και τή υπό-
λοιπον τής περιουσίας του, άπέκτησε
τουλάχιστον φίλους. Τή ένόησεν από
τόν τρόπον, με τόν όποιον τού έφερόν-
το τώρα όλα τή παιδιά, — τρόπον
πολύ διαφορετικόν από εκείνον, με τόν
όποιον τόν ύπεδέχθησεν τήν προηγου-
μένην νύκτα.

(Έπεται συνέχεια)

ΦΩΤΕΡΑ ΣΚΟΤΑΔΙΑ,

ΣΠΑΡΑΞΕΙ ή έπιθυμία τή σπλάχνα σου
Και δάκρυα σούρρονται απ' τή λύπη:
Κάτι καλό, που αλήθεια σέξιζε,
Κι' όμως να νοιώθης πως σου λείπει.

Μά είνε άλλος πόνος μεγαλύτερος,
Φρικτό μαρτύριο: να νομίζης
Πως έχεις άδικα και χαίρσαι
Κάτι καλό—που δεν τήξιζεις.

ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ τής ζωής σου,—διάλεξε:
Στους κάμπους με τή στάχνα νάσαι στάχνη
Και σύ,— ή νάσαι άγριοόδοτο
Χώρικ, μόνάχο στού βουνού τή ράχη;

Αυό τέλη τής ζωής σου,—διάλεξε:
Δρεπάνι άργό, άλαφρό να σε θερίση,
Ή μιά νεροποντή, ένας σίφουνας
Τόν άξαφνο χαμό να σου χαρίση;

ΔΕΝ ΘΕΛΩ τού κισσού τή πλάγη φήλωμα
Σε ξένα άνασταλωμάτα δεμένο
Άς είμαι ένα καλάμι, ένα χαμόδεντρο,
Μά όσο άνεβαίνω, μόνος νάνεβαίνω.

Δεν θέλω τού γυαλού τή λαμφοπέγγισμα
Που δείχνεται άστρο με τού ήλιου τή χάρη.
Θέλω να δίνω φως από τή φλόγα μου,
Κι' άς είμαι ένα ταπεινό λυχνάρι.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΜΗΣ

ΑΠ' ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ
Ο ΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ
(Συνέχεια: ίδε σελ. 127.)

Σ'όπασα κι' απόμεινε όλη ή κοροϊ-
δεία τής Κυραρούσιως στα μούτρα μου.

— Αί, τώρα παιδιά, μάς φωνάζει
ο τυροκόμος, ψωμί πήρατε από τή σπι-
τια σας;

— Πήραμε, τού είπαμε.

— Χουλιάρια;

— Ί;

— Χωρίς χουλιάρια ήρθατε, μαρέ;
πως θα φάτε τή γάλα, με τή γλώσσα
θα τή ρουφήσετε από τήν καρδάρα σαν
τή σκυλιά; πόσα είστε;

— Καμμιά τριανταρία.

— Νά, πάρτε τή δική μου τή χου-
λιάρη, και πάλι καλά. Σαράντα Βλά-
χοι έτρωγαν μ' ένα χουλιάρη μιά βρα-
δεία στη στόνη, σαν καλήώρα σας,
και τή χουλιάρη έφερνε τή γυροβολία
στα χέρια τους σαν άστραπή κι' εκεί
που ρίχτηκε ένας λύκος στο μαντρι
άπάνω στα πρόβατα δεν μπόρεσε κα-
νένας να βγάλη φωνή να τόν διώξη,
γιατί βρέθηκαν όλοι με τή στόμα γε-
μάτο. Έσεις που είστε τριάντα, φυλα-
χτήτε να μην πιυήτε κι' όλας.

— Δόστε τή δική σας τή χουλιάρη
στα παιδιά, φωνάζει στες γυναί-
κες ο Λογιώτατος, δόστε και τή κα-
κάδια σας να κάνουν τριφές με γάλα.
Άϊστε, πασκαλογεννημένα μου, μάς
λέει, καθήστε εκεί κάτω στη φτελιά
και σύντομα λίγο, γιατί μάς θέρισε
και μάς ή πείνα και να μη φύγη κα-
νένα να γυρίσωμε μαζί με τή θροσιά.
Φάτε και παίξτε τή λουμάδα όσο να
καταψυχώση.

Η Κυραρούσιω πρώτη πρώτη μου
έδωκε τή κακάβη και τή χουλιάρη της.

— Πάρε, παιδί μου, δεν είμαστε
και ξένοι, μου λέει. Είμαι βαφτισμένη
απ' τή σπιτι σας, απ' τήν ποδιά τού
πάππου σου.

— Έγώ αυτό δεν τή ήξερα, τής εί-
πα. Μπορεί όμως να τή γνωρίξη τή
κονδύλι μου που λάβειψε, τής ψιθύρισα.

Έτσι! για να μην πή πως δεν τή
κατάλαβα τή λάθος. Έσκυψε τή κεφα-
λή της κι' άνιμείρισε.

Ύστερα, όταν γύρισα να δίωω τή
κακάβη και τή χουλιάρη στην Κυρα-
ρούσιω, ήρα τή Λογιώτατο που ρω-
τούσε τόν Τυροκόμο πως, χωρίς να πα-
τήση στο σχολείο και χωρίς να μάθη
γράμματα είπε τόσο έμμορφα τήν πα-
ρομία με τούς Βλάχους. Τώρα δά ο
γέρος είχε πιάση τήν άλλη άκρα.

— Είδες; μου λέει, αυτές οι μα-
νάδες δά μαθαίνουν μοναχά τή γλώσ-
σά τους στα παιδιά, μαθαίνουν και τή
γραμματική της και τή συνταχτική
της. Έλα τώρα να περιόσειαν αυτά

τά δυό μαθήματα απ' τή σχολείο, τή
φτωχόπαιδα σε τέσσερα-πέντε χρόνια
μ' ένα Λάρισσο θα έβγαίωσαν φωστή-
ρες. Μαρέ, δεν τώχω πως γέρασα,
τόχω πως μαθαίνω.

— Οτ' έγχειρε ο ήλιος, τραθήξαμε ό-
λα τή παιδιά με τή Λογιώτατο για τή
κορφαλείδα. Έκει μάς είπε να τόν
καρταρέσωμε κι' εμείς τή παιδιά, τρα-
θήξαμε μπροστά.

Έκει, σε μιά ράχη που περιμένωμε
τὴ γέρο, κολλημένος σε μαύρος ρόζος
ψηλά στον ξέρακα, τ' άστραποκαμμέ-
νο δέντρο, άργολαούσε ο κόσουβας πε-
ρήφρανα, ξετρελλαμένος απ' τές χάρες
του μαγεμένου δειλινού. Άγνάντια μας
άσπριζαν σε χιονισμένα τή πλάγια από
τές άνθισμένες μηλιές και χύνονταν
από μπροστά μας ως κάτω στα σπι-
τια τή λειβάδι τού χωριού μας, ο μα-
γάλος φυλαγμένος λόγγος με τές ρα-
χούλες του, τές ρεματίες του, τή στα-
θάκια του και τούς γκρεμούς του, κι'
άλλαζε θωριές θωριές ή πρασινάδα
του από τή μεροδέντρια, τούς φτελιά-
δες, τή σφεντάνια, τή πουρνάρια, τή
πεύκα και τή μέδρα του.

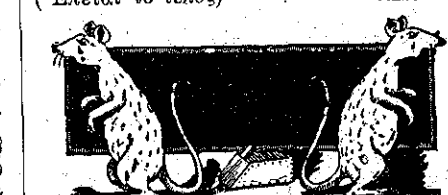
Ο γέρος μάς ήυρε που μιλούσαμε
σαν που θα έχη τή φωλιή του εκεί
κοντά ο κόσουβας που κελάουσε και
πόσα μηλιά θα τρώμε τόν χειμώνα με
τόσα λουλούδια που έχουν οι μηλιές.

— Άχ, μαρέ, ξένοιαστα χρόνια,
μάς λέει, στα μηλιά και στες φωλιές
μοναχά δουλεύει εδω άπάνω ο νους
σας; Τι είνε αυτός ο παληόκοσμος!
σαν άππλαγγος γυρολόγος που ξε-
διπλώνει τές ζηλεμένες πραγματίες
του στα μάτια των φτωχών, έστι κι'
αυτός ξανόγει τές μυστικές έμμορφίες
του σ' έμένα τή γέροντα που κοντεύω
να τόν άφήσω.

Έτσι είνε. Έσεις απ' όλα τή δια-
μάντικα τού κόσμου θα διαλέγατε σή
μερα ένα μικρό γυαλάκι σαν εκείνα
τά εξαγγώνα, που κρέμαντα στον πο-
λυέλαιω τής Έκκλησίας και πετούν
λογής λογής χρώματα στους τοίχους
σαν πέφτει ο ήλιος άπάνω τους. Έέ-
ρετε τώρα γιατί σας έφερα εδω άπά-
νω; Για κωττάτε τή λειβάδι μας. Έέ-
ρετε πως φυλάχτηκε τόσα χρόνια απ'
τούς παππούδες και προπαππούδες σας;
βέργα δεν έκοθαν για να χτυπήσουν τή
μουλάρι τους. Τό έκαναν αφιέρωμα οι
προπαππούδες σας στην Έκκλησία μ'
εφταπάδα.

(Έπεται τή τέλος)

ΑΔΑΜ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Είς τὸ μικρὸν προάστειον, τὸ ὁποῖον διασχίζει τώρα, πεζεύει πρὸ ἑνὸς τηλεγραφείου, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψεν εἰς μίαν μακρὰν λεωφόρον, ὄδηγούσαν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐγκαταλείπει τὸ ἄλογόν του εἰς τὴν διασταύρωσιν δύο δρόμων, διότι εὐλόγως τὸ ὑποπτεύεται ὡς κλοπιμαῖον.

Ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο εὐκόλα θὰ εὐρηγῆ μίαν δὲν εὐφραδίαν εἰς τὴν πόλιν ἀσφαλτέτερα καὶ γρηγορώτερα. Ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς λεωφόρου, ὅπου εὕρεται τὸ τηλεγραφεῖον, ἀρχίζουν αἱ γραμμαὶ ἐνὸς ἠλεκτρικοῦ τραμ, τὸ ὁποῖον, παρὰ τὴν πρωϊνὴν ὥραν, λειτουργεῖ.

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ τηλεγραφείου κυττάζει περιέργως τὸν νέον αὐτόν, ὁ ὁποῖος, χωρὶς καπέλλο καὶ με καταλασπωμένα ρούχα, συντάσσει τὸ τηλεγράφημά του σφυρίζων ἕνα τραγουδάκι.

— Πόσο κάμνει; ἐρωτᾷ τὸν ὑπάλληλον, θέτων τὴν χεῖρα εἰς τὴν τσέπην.

— Ἐξήντα λεπτά, ἀποκρίνεται ὁ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος εἶχε μετρήσῃ τὰς λέξεις.

— Ὅριστε!

Καὶ ὁ Μωρίς τοῦ δίδει ἕν χαρτονόμισμα πέντε λιρών, τὸ ὁποῖον εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γέρο Ράφλ καὶ τῶν φίλων του.

Καὶ πάλιν ὁ ὑπάλληλος κυττάζει ὑπόπτως τὸν τζέντλεμαν αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀλλάζει πεντόλιρα εἰς τὰς εἴς τὸ πρῶν!

Εἰς τὴν ἀπόκωντρον ἐκείνην συνοικίαν αὐτὸ δὲν συμβαίνει συχνὰ καὶ ὁ ὑπάλληλος φοβεῖται μήπως ἔχει ἔμπροσθεν του κανένα κακοῦργον...

Ὁ Μωρίς παίρνει τὰ ρέστα καὶ τὸ πρόσωπόν του ἀκτινοβολεῖ. Ἐχει ἐπιθυμίαν νὰ τραγουδήσῃ, νὰ χορεύσῃ, νὰ ἐκδηλώσῃ ὅπωςδήποτε τὴν ἐκχειλίαν του.

Καὶ ἐνῶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ τηλεγραφεῖον, σφίγγων εἰς τὰ χέρια του με θριαμβευτικὸν κίνημα τὴν ξυλίνην κασσετίναν, ὁ ὑπάλληλος ψιθυρίζει:

— Ἐπρεπε νὰ τὸ καταλάβω! ὁ καιμένος εἶνε τρελλός. Τὸ τηλεγράφημά του ἄλλως τε τὸ ἀποδεικνύει:

«Νίκη! Νίκη! Ἡ κασσετίνη ἀνεκλήθη. Ἐρχομαι. — Μωρίς».

«Καὶ τὸ στέλλει αὐτὸ ὁ δυστυχισμένος πρὸς τὸν μαρκήσιον Δερινῷ, εἰς τὸ Β α ρ ι λ ι κ ῶ ν Ἐ ν ο δ ο χ ε ῖ ο ν ! Μὰ δὲν εἶδα ἀκόμη πῶς νόστιμο τρελλό!...»

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ ἀνῆλθεν ἀμέσως εἰς ἕν ἠλεκτρικὸν τραμ, τὸ ὁποῖον διηυθύνετο εἰς τὸ "Ὁ ξ φ ο ρ δ Σ ῖ ρ κ ο υ ς, δηλαδὴ εἰς τὸ κέντρον τοῦ Λονδίνου, δύο βήματα ἀπὸ τὸ «Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον», ὅπου μ' εὐνόητων ἀνυπομονησίαν τὸν ἐπερίμεναν ὁ μαρκήσιος Δερινῷ καὶ ὁ Βωτιέ.

Κ' ἐνῶ τὸ τραμ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του, ὁ νέος αἰσθάνεται κὴν ἰδικὴν του ἀνυπομονησίαν ν' αὐξάνῃ ὀλανόν. Τοῦ φαίνεται ὅτι τὸ τραμ δὲν προχωρεῖ διόλου. Ἄν τὸν ἤκουαν, θὰ ἔτρεχαν πολὺ γρηγορώτερα...

— Τί ὥρα θὰ φθάσωμεν ἐστὸ τέρμα; ἐρωτᾷ τὸν εἰσπρακτορά.

— Εἰς τὰς ἑπτὰμιση, κύριε, Ἄκριθως εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ τριαντατερία.

— Ἄ, εὐχαριστῶ. Καὶ τί ὥρα εἶνε τώρα;

— Τώρα εἶνε ἑπτὰ καὶ δώδεκα. Τρέξαμε πολὺ. Εἴμεθα ἐστὴν εἴσοδον τοῦ "Ὁ ξ φ ο ρ δ - Ρ ὠ δ, καὶ μετὰ τρεῖς ἀκόμη στάσεις θὰ φθάσωμεν ἐστὸ "Ὁ ξ φ ο ρ δ - Σ ῖ ρ κ ο υ ς, ὅπου θὰ καταβῆτε. Γιὰ νὰ πάτε ἐστὸ «Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον» ἐκεῖ πρέπει νὰ καταβῆτε. Εἰσθε πολὺ βιαστικὸς, φαίνεται...

— Πάρα πολὺ! ἀπεκρίθη ὁ Μωρίς μειδιῶν βιαστικὸς καὶ ἀνυπόμονος.

— Τότε θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ κερδίσατε λίγα λεπτά ἂν κατεβαίνατε ἐστὴν προσηχὴ στάσι κα' ἂν ἐπαίρνατε ἀπὸ κεῖ ἕν ἀμάξι. Τὸ "Ὁ ξ φ ο ρ δ - Ρ ὠ δ ἔχει, βλέπετε, μεγάλη κίνησι καὶ δὲν μπορούμε τώρα νὰ τρέχωμε πολὺ.

— Ὁραία ἰδέα! ἀποκρίνεται ὁ Μωρίς: θὰ κάμω ὅπως μοῦ λέτε... σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν...

Σύγκρουσις φοβερά... Φωναί... Κρότοι θραυομένων γυαλιῶν...

Ἐνα βαρὺ φορτηγὸν αὐτοκίνητον εἶχε πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ τραμ!

Ὁ εἰσπρακτορ καὶ τέσσαρες ἐπιβάται κατακείνται πληγωμένοι, ἀναί-

σθητοὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀμόρφων ἐρεπίων...

Ὁ Μωρίς Ζιλλάρ εἶχεν ἐκσφενδονισθῆ εἰς τὸν ἀέρα με μίαν ἀκατανίκητον δύναμιν, ὡς νὰ ἦτο πτερὸν.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ τρέχοντος βοήθειαν τῶν δυστυχῶν ἐπιβατῶν, εὐρίσκουν τὸν φίλον μας λιπόθυμον εἰς ἀπόστασιν δώδεκα μέτρων ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συγκρούσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὸ «εἶρημα» τοῦ Τζάνι.

Ἐνῶ μετέφερον τοὺς τραυματίας εἰς τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον, δύο ἄνθρωποι κακοῦ ἐξωτερικοῦ ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ ἐκεῖ με σπουδὴν κᾶπως ὑποπτον.

— Αὐτὸ μόνον κατάρθωσες νὰ εὐρηγῆ; ἠρώτησεν ὁ ἕνας, δείχνων ἕνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ σύντροφός του εἶχε κρύψῃ βιαστικὰ κάτω ἀπὸ τὸ σακάκι του.

— Μὴ μιλᾷς τόσο δυνατὰ, Τζάνι, ἀπεκρίθη αὐτός. Εἶνε καλὸ εἶρημα... ξέρω ἐγώ.

— Καλὸ εἶρημα αὐτό; Ἐνα ξύλινο κουτί;... Ὅθι μὲ κάμης νὰ σκάσω ἀπὸ τὰ γέλια.

— Ἐνα ξύλινο κουτί, ναί... μὰ νᾶξερές τί ἀξίζει!...

— Χά, χά! μὴν εἶνε κανένας θησαυρός;

— Εἶνε μὴ κασσετίνη, ποῦ ἔχει μέσα διαμαντικὰ... τελοςπάντων πρᾶγματα πολύτιμα.

— Ἡ φαντασία σου τρέχει, φουκαρὰ μου Πίλλ! Κρίμα ποῦ σ' ἐνέμιζα φρονιμώτερα! Μὰ τί θαρρεῖς, πῶς εἶνε μὸδα τώρα νὰ γυρίζουν οἱ ἄνθρωποι ἐστὸ "Ὁ ξ φ ο ρ δ - Ρ ὠ δ με κασσετίνες ποῦ ἔχουν μέσα διαμαντικὰ, μετὸ τραμ καὶ μάλιστα ἐστὸς ἑπτὰ τὸ πρῶν;...

— Μὸδα-ξυμὸδα, ἀδιάφορο! Ἐγὼ ξέρω πῶς τὸ βρήκα καὶ εἶνε εἶρημα μὴ φορά!

— Κολοκύθια! Ἐχάσαμε τὸν καιρὸ μας... Νὰ σοῦ πῶ λοιπὸν τὴν ἰδέα μου, Πίλλ; Ἐγὼ δὲν θάβδινα γιὰ τὸ εἶρημά σου οὔτε δέκα λεπτά.

— Μπρὲ, καὶ δέκα φράγκα νὰ μοῦδίνες, ἔνοια σου καὶ δὲν θὰ σοῦδίνω αὐτὴ τὴν κασσετίνη.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΩΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

25^Η ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἀγαπητοὶ μου,

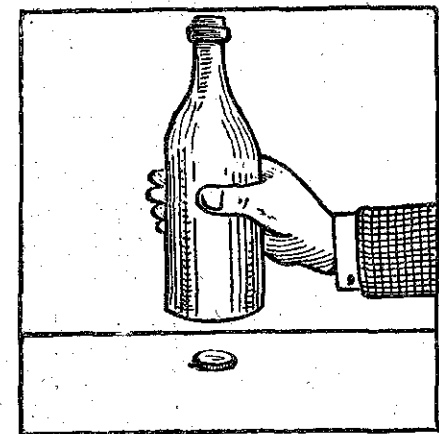
ἘΤΑ τὸ Πάσχα, ἢ 25^η Μαρτίου, — μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἢ Ἀνάστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. Δύο τὸσον μεγάλα ἑορταὶ συνέπεσαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ ἡ χαρὰ τοῦ χριστιανοῦ Ἑλληγος ἀνεμίχθη μετὴν συγκίνησιν τοῦ Ἑλληγος πατριώτου. Ὁραῖαι, χαρμόσυνοι ἡμέραι. Ἐκεῖνο ποῦ εἶπεν ὁ ποιητὴς διὰ τὴν μίαν: "Ὅσες φορὲς ἡ ὄψι σου ἐστὶν ἐκκλησιὰ προβάλλει

Πάντα με δάφνη ἐλεύθερη θὰ τὴν ἰδῆς [σπαρμένη, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὴν ἄλλην. Συνήθως ἢ 25^η Μαρτίου προηγείται τοῦ Πάσχα. Φέτος ἦτο ἀπὸ τὰ σπάνια ἕτη κατὰ τὰ ὁποῖα ἔπεται. Καὶ εἶνε ἴσως καλλίτερα ἔτσι. Πρῶτα ἢ θρη-

σκευτικὴ καὶ κατόπι ἡ ἐθνικὴ ἑορτή. Πρῶτα ἢ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος καὶ κατόπι ἢ Ἀνάστασις τῆς Ἑλλάδος.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

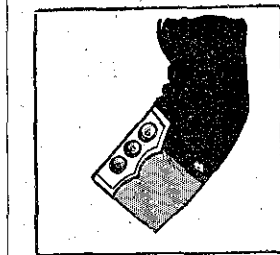
Τέχνασμα

Θέσατε ἕν νόμισμα κάτωθεν μίαν φιάλην καὶ στοιχηματίσατε με κάποιον, ὅτι θὰ πάρετε τὸ νόμισμα χωρὶς νὰ ἐγγίστε τὴν φιάλην. Ἴδου πῶς θὰ τὸ κατορθώσατε: Κρύβετε εἰς τὴν παλάμην σας ἕν ἄλλο νόμισμα, ὅμοιον μ' ἐκεῖνο ποῦ θέσατε κάτωθεν τῆς φιάλης, περνᾶτε τὸ χεῖρ σας κάτωθεν τῆς τραπέζης, προσποιεῖσθε, ὅτι ἐπήρατε ἐκεῖθεν τὸ σκεπασμένον νόμισμα καὶ τὸ δείχνετε. Ἐκεῖνος τότε, μετὸν ὁποῖον στοιχηματίσατε, θὰ σπρώξῃ φυσικὰ τὴν φιάλην, διὰ νὰ σὰς δείξῃ,

ὅτι τὸ νόμισμα ἐξακολουθεῖ νὰ εὕρεται ἐκεῖ. Τότε προφθάνετε σεῖς καὶ τὸ ἀρπάξετε. Τὸ στοιχίωμα ἐκερδήθη, διότι ἐπήρατε τὸ νόμισμα χωρὶς νὰ ἐγγίστε τὴν φιάλην.

Διατὶ ἔβαλαν κουμπιὰ

Γνωρίζετε διατὶ ὑπάρχουν κουμπιὰ εἰς τὰ μανίκια τῶν στρατιωτῶν; Ἄλλοτε, ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΣΤ', οἱ στρατιῶται δὲν εἶχαν μανίκια κα' ἐσκοῦπιζαν τὴν μύτην μετὰ μανίκια των, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου αἱ στολαὶ των ἐλερώοντο ἐλεεινὰ. Ὁ διοικητὴς των ἐσκέφθη τότε νὰ ράψῃ τρία κουμπιὰ εἰς κάθε μανίκι, τὰ ὁποῖα ἐμπόδιζαν τοὺς στρατιώτας νὰ τὰ μεταχειρίζωνται ὡς ρινόμεκτρα καὶ οὕτως ἀπέβαλον τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν.

Τὸ πρῶτον κατῆγον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

τηρ, ἢ γεννήτρια. Εἰς αὐτὴν ὀφείλομεν καὶ τὸ σημερινὸν μεγαλεῖον τῆς νεκραναστάσεως Ἑλλάδος καὶ τὸ μέλλον της, μέχρι τῆς τελείας τῆς ἀποκαταστάσεως. Ὅστε δὲν ἔχασε τὴν σημασίαν της ἢ 25^η Μαρτίου μετὰ τὰ κατορθώματα τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1913. Ἀπεναντίας μάλιστα, θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἀπέκτησε περισσότερον, ἀφ' ὅπου ἀπεδείχθη διὰ μεγαλοουργιῶν, ὅτι οἱ ἐνδοξοὶ ἐκεῖνοι πρόγονοὶ εἶχαν ἀπογόνους ἀνταξίους, ἐφαμίλλους των καὶ εἰς τὴν πολέμικὴν ἀνδρείαν καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν.

Καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἢ 25^η Μαρτίου, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, ἐορτάζεται με ἀσυγκρίτως μεγαλειώτερον ἀπὸ ἄλλοτε λαμπρότητα, ὑπερηφάνειαν, ἀγαλλίασιν, ἐνθουσιασμὸν. Εἰς τὰ παλαιὰ τρόπαια ἔχουν προστεθῆ νέα, καὶ ὁ Ἑλληγ, ὁ ὁποῖος ἠσθάνθη πρὸς στιγμὴν τὴν ἐθνικὴν πίστιν του νὰ κλονίζεται, τὴν ἐπανέυρεν ὡς ἐκ θαύματος. Δισταγμαί, ἀμφιβολίαι, ἀπαισιοδοξίαι, μωψιμοίρια, δὲν ὑπάρχουν πλέον. Εἰς ὅλας τὰς ψυχὰς ἐνεθρονίσθη ἡ πεποίθησις, ἡ αἰσιοδοξία.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α.) Παίγνεον

Ἐστίλη ἐπὶ τοῦ Ὀμηρικοῦ Ἡρώος

NI	THE	MO	ON	
E	GRA	KI	NAE	PI
A	XAP	APA	AI	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὅστε νὰποτελεσθοῦν πέντε πρᾶγματα ἐκ τῶν ἐν χρήσει εἰς τὸ σχολεῖον.

β.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστίλη ἐπὶ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

R	B	O	I	E	N
F	I	U	R	D	I
R	E	I	A	E	E
A	N	R	L	R	R

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Λύσεις τοῦ 1^{ου} φύλλου

α.) Ἀθῆναι, Πάτραι, Τρίπολις, Καλάμυ. — β.) Ἀπίον—ἀπίον. — γ.) Le pain du mechant remplit la bouche de gravier.

Ίδε τον Όδηγόν του Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομη- τοῦ, Κεφ. Β'

ΠΑΣΧΑ

Τὴν νύκτα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἐπάνω εἰς τὴν ἑξέδρα μετὰ τὰ κανδηλάκια γύρω-γύρω, μετὰ τὸν ἀρρητικῶς πνέοντα ἀέρα ποῦτ' ἀκίει δεξιά κ' ἀριστερά εἰς τὰς τρελλὰς πνο- ἄς του, καὶ βοῦζει μέσα ἀπὸ τὰ σκοτει- νὰ πανύψηλα κωμπανάρια, ὅπου κρυμμέ- να μορφαὶ παραδοκῶν τὴν στιγμὴν τῆς Ἀναστάσεως, τὴν νύκτα, ἐνῶ ἐπάνω λάμπει ἡ ἀστροφεγγιά, ὁ παππᾶς διαβά- ζει σιγά-σιγά μετὰ μίαν λεπτὴν φωνὴν, ἀ- δύνατον καὶ μόλις εἰκρινῆ, ὑπὸ τὸ φῶς τρεμοσβινούσης λαμπάδος, τὸ Εὐαγγέλιον.

Γύρω-γύρω ὁ κόσμος στέκεται συνω- θούμενος, ἀκίνητος, σιωπηλός, προφυλάσ- σων τὰ κεφάλια του ἀπὸ τὰ φώσματα τοῦ ἀνέμου, κίττω ἀπὸ ἕνα παλτό ἢ πλη- σίον τῆς παλάμης, μετὰ τὰ μάτια ὀρθάνοι- κτα, μετὰ τὸ στόμα κλειστόν, μετὰ τὰ αὐτιά τεντωμένα, ὅλοι ἐν ἀναμονῇ, ἐνῶ ἡ φωνὴ τοῦ ἱερέως ἐξακολουθεῖ τὸν ἦχόν της καὶ τὰ ἐξαπτερόγυρα σκίζονται ἀπὸ τὸν ἀ- ἔρα...

Ἐξάρνα, ταυτοχρόνως, χωρὶς νάκου- ση τίποτε κανεὶς, χωρὶς τίποτε νάνταλη- φθῆ, ἀστράφτουν στὰ μάτια του ἐκθαμ- βωτικαὶ λάμπες, δεξιά, ἀριστερά, ἀπ' ἐπάνω, ἀπὸ παντοῦ, λάμπουν καὶ θραύ- ονται στοὺς τοίχους, οἱ κωμπάνες κτυποῦν διαμυμιωδῶς, τραντάζουν, συγκλονίζουν ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, ἡ μουσικὴ ἀναμαγνῆει τὸ θορυβώδες ὄμα, ὅλα «μονομιάς», ὁ- λα αὐτοστιγμιαί, — πυροτεχνήματα φεγ- γοβολοῦν εἰς τὸ σκότος, τὰ κεφάλια χο- ρεῖον ὅλα μαζί 'ς τὸν ἀέρα... Ἐγίνεν Ἀνάστασις.

Ὅσον τὸ δυνατόν ἄς προφυλάξωμεν τὰς λαμπάδας μας, τὴν μίαν τοῦ καθε- νός, διὰ νὰ μὴ τὰς σβύσῃ τὸ φῶσμα τοῦ ἀνέμου. Ἐτσι εἶνε καλὸ. Ὁ Παππῶς προπορεύεται μετὰ κατεβασμένον τὸ καπέ- λον του καὶ ἡμεῖς τὸ ἀκολουθοῦμεν ἐν σπουδῇ... «Καὶ τοῦ χρόνου! Καὶ τοῦ χρόνου! Νὰ ζήσετε! Νὰ γίνετε καλοὶ ἀν- θρωποι! Ἀφήστε τώρα τὰ κεφάλια σας 'ς τὸ τραπέζι, ἐνε-δυὸ ἀναμμένα. Μὴ τὰ σβύσετε δια. Ἀπόψε ἄς φωτίσουν τὸ τραπέζι!...» Τί γλυκεῖα καὶ τί θεομῆ- ποῦ εἶνε ἡ σιωπικὴ ἀτιμωσιμὰ! Ἐξω ἡ φοινικὰ σκίζεται, τὸ κουνδοῦν τῆς θύρας κτυπᾷ ἀδιάκοπα, — ἡμεῖς ἐδῶ μέσα, ἡ- συχᾶ, ξεστά, καθήμεθα ἐμπρός εἰς τὰ λάμποντα πᾶτα γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Πόσον νομίζομεν πῶς εἴμεθα εὐτυχισμέ- νοι τὰς στιγμὰς αὐτάς! Ἄς σπάσωμε τὰ αὐτὰ μας νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ βραστήξῃ περισσότερο. Ἐγὼ θὰ κτυπήσω μετὰ τὸ αὐγὸ τοῦ Παπποῦ. Καὶ ὕστερα μετὰ τῆς μητέρας μου. Καὶ ὕστερα μετὰ ὄλους. Νὰ ἰδοῦμε ποῦς θὰ μοῦ τὸ σπᾶσῃ...

Ἀπ' αὐτὴν τὴν συγκίνησιν, ἀπ' αὐ- τὴν τὴν ἔννοιαν, ἐνεῖς μόνον λείπει ὁ μικρὸς ἀδελφός, δὲν ἠμῶρεσε νὰ ἀντι- σταθῇ εἰς τὸν ἕντων ὡς τὰ μεσάνυκτα ἢ μαμὰ λιπατὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ εἶ- νε χαμένος ὄλος εἰς τὸ κρεββάτι του καὶ μόνον τὰ μαλλιά του βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ κλινοσκεπάσμα. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν

νὰ κοιμηθῇ· εἶνε τόσον γλυκὺς ὁ ὕπνος αὐτός, — γλυκύτερος καὶ ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς Ἀναστάσεως, — μέσα εἰς μίαν ψύ- χραν ἑαρινήν, εἶνε τόσον βαθύς, ὥστε οὔτε ἡ κομπάνια δὲν δύναται νὰ τὸν διακόψῃ, κρουομένη καὶ τρελλῶς ἀντιλα- λούσα εἰς τὸν ἀέρα...

Τέλλος Ἀγρᾶς

ΤΟ ΝΕΡΟ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

Τραβάει ὁ ἥλιος τὸ νερὸ τῆς θάλασσας 'ς τὰ ἐπουράνια κί' αὐτὸ γεμάτο περηφάνια τὴ θάλασσα τὴν παραιτῆ.

Γίνεται ἀτμός καὶ στὸν γαλάζι- ον οὐρανὸ ψηλ' ἀνεβαίνει' ἄλλα κ'εὶ σύννεφα ἀπαντᾶνε καὶ τρελὰ τρέχει μετὰ αὐτά.

Μὰ δταν ὁ κρύος ὁ βορρῆας βροχὴ τὸ κᾶμη, καὶ στὸ χῶμα ἀπ' τ' οὐρανὸ τὸ ψηλὸ δῶμα τὸ ρεῖα, — ἐκείνη τὴ στιγμῇ,

Σκέπτεται πῶς, ἂν ἔμνε στῆς θάλασσας μέσ' τὴν ἀγκάλῃ, θὰ ἦταν κῆμα στ' ἀερογᾶλι, καὶ ὄχι λάσπη βρωμερῆ.

Ἰστερὴ Ἀναλαμπῆ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Ριφθέντες ἀπάτως 'ς ἕνα τραπέζι, μερικοὶ μενεξέδες, ἐμαραίνοντο. Ἀ- σπᾶζον χερεὶ τοὺς εἶχε ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν μητροκὴν γῆν, καὶ ἀφοῦ διεσκέδα- σε μαζὶ τὸν ἐπὶ γίνας στιγμὰς, τοὺς εἶχε ριψὴ ἀδιαφόρος.

Πτωχὰ ἀνθρώπα, δὲν ἐκρίψατε ἀρε- τὰ τὴν εὐτυχίαν σας ὑπὸ τὴν χλόην, ἢ λεπτὴ εὐνοῖα σας σᾶς 'πρόδωσε!

Καταληφθεῖσα ὑπὸ αἰφνιδίου ὄσπου, τὰ συνέλεξα καὶ τὰ ἔθεσα 'ς ἕνα δοχεῖ- ον μετὰ καθαρὸν νερόν. Ἄρα γε θὰ ἀνε- ζωογονοῦντο;... Δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τὸ ἐλπίσω. Δὲς ὅτι ἡ ζωὴ τὰ εἶχε ἐγκατα- λείψει, οἱ μύσχοι τὸν ἐκρῆμαντο ἀτόνος, τὰ πέταλα ἐκλιναν μαρομένα πρὸς τὰ κᾶτα.

Ἄλλα ποῖα ἡ ἐκκληθῆς μου τὴν ἐπαύ- ριον, νὰ τὰ εἶρω δροσερά, ὡς νὰ εἶχον μόλις κοπεῖ; Πράγματι, τὸ νερόν τὰ εἶχε ζωογονήσει, τὰ εἶχε ἀποδώσει εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὸ φῶς!

Δὲν συμβαίνει οὕτως καὶ εἰς τὴν ἀν- θρωπίνην καρδίαν;

Πόσες φορὲς στὸν βίον του ὁ ἄνθρω- πος καταπιεσθῆται ἀπὸ τὸ βῆρος τῆς δυστυχίας! Τὸ κτύπημα εἶνε τόσον τρο- μερόν, ὥστε τοῦ φαίνεται ἀδύνατον νὰ ἐπιζῆσῃ. Ὁ κόσμος ὄλος τοῦ εἶνε ἀδιά- φορος, καὶ ἐκλήθεται πῶς εἰς τὴν ζωὴν ὅλα διατρέχουν τὴν σιγήν τῆς φωνῆς, πῶς ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ νὰ λάμ- πῃ, τὸ ποῦλὶ νὰ τραγουδῇ! Δι' ἐκεῖνον μόνον σκοτάδι, σιὰ, θάνατος.

Ἄλλ' ὁ Θεός, ἐν τῇ ἀγαθότητι του, ἔθεσε στὴν καρδίαν μας τὸ σπῆμα τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγορίας. Καὶ ἀφοῦ κερσεθῇ ἐκ λυτῆς ἢ πληγωμένης καρδίας, βρσθῆδως, ἀνεπαυστῆτος ξανα- ζεῖ...

Εἶνε ἡ λήθη;... Ὅχι βέβαια. Εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ποῦ ἀνακτῆ τὰ δι- καιοῦμάτά της, εἶνε ὁ Θεὸς ποῦ μετὰ τὴν δοκιμασίαν στέλλει τὴν δύναμιν, τὴν ὑ- πομονήν.

Δοξασμένος Ρήγος

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Προχθὲς ποῦ ἦτανε ὀραία 'μέρα, κί' ὁ ἥλιος ἔκαιε σὺν νύκταν καλοκαιρῇ, ἀ- πεφασίσαμε, ἡ Τριαντάφυλλα, καὶ ἱσαδέληρ μου κ' ἐγὼ, νὰ πάμε περὶπατοῦ ὡς τέρμα τοῦ περὶπατοῦ, διαλέξαμε τὸν Προφήτην Ἡλῖαν, ἕνα θαυμάσιο μονά- στηρον, — τὴν τοποθεσίαν ἐνωῖο, — κεί- μενον ἔξωθι τῆς πόλεως μας. Ἐκενῆ- σαιμε λοιπὸν τὴν ἰην μεταμεσημβρινήν, καὶ μετὰ κόμποσης ὥρας δρόμο, ἐφθά- σαμε...

Καὶ ὅσον ἄλλο, στὸ παχύτατο τῆς προί- νης χλόης στρώμα, ποῦ τὸ σκιάζονε αἱ ὑψηλὰ κορυφαὶ τῶν διαπλανῶν πεύκων, καθισμένως, θαμιάσαμε τὰς ἀπέναντί μας καλλιόνας.

Ἀντικεῖν τὸ κατάλευκον μοναστήρι, μισοκρυμμένο μετὰ στὰ δένδρα, παρου- σίασε μίαν ὄψη γλυκεῖα κ' ἐπιθλητικῆ. Τὰ χωράφια πῶ πέρα ἀπ' τῆς κάτα- στρος μαγαζιτῆς, ποῦ τώρα βρισκον- ται 'ς ὅλη τὴν τὴν ἀνθηρὰ, θαρροῦσες κ' ἦτανε χιονισμένα...

Ποῦ καὶ ποῦ ἀνοῦσαν τὸ βέλασμα κανενὸς ἀρνίου, τὸ ὁποῖον συνάδουε ὁ γλυκύτατος τῆς φλογέρας ἦχος, ποῦ- παιξε ὁ μικρὸς βοσκός.

Πέρα, μακριὰ, μετὰ ἀπ' τὰ δάση, διε- κρινέτο μὴ λουρίδα θάλασσα γαλανή...

Καὶ τὸ ὄλον ἐπλασιάζοντο ἀπὸ τὰ γύ- ρω βουνά, μετὰ τὰ μικρὰ, καὶ κάτασπρα χωριουδάκια...

Ἐτσι ἀπεροφρημένες ἀπ' τὸ ὄμορφο αὐτὸ θέσμα, κί' ἀπ' τὴ γλυκεῖα τῶν πεύ- κων μουσικῆ, δὲν ἐκαταλάβαμε πῶς ὁ ἥλιος ἔγεννε τὴν δῖα...

Μὰ μόλις τὸ ἀντελήφθημεν, σηκωθή- καμε, φορέσαμε τὰ ἐπανοφόρια μας, γιὰτὰ ἀρχίνησε νὰ τσοῦξῃ τὸ κρῶς, καὶ ἐπιστρέψαμε στὸ σπίτι μί' ἕνα σωρὸ ἐν- τωπίσεις.

Ἡρωϊκὴ Σάμος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία:—Πῶς δὲν ἦλε ἀκόμη ὀγιατρός; Ὁ Κουφιροκεφαλάκης:—Μπα, ἦλε πρὸ μᾶς ὥρας.

Ἡ κυρία:—Καὶ ποῦ εἶνε; Ὁ Κουφιροκεφαλάκης:—Μὰ ἔφυγε. Τοῦ εἶπα: «Ἡ κυρία εἶνε ἀρρωστὴ καὶ δὲν ζεῖται.»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώος τῶν Βαλκανίων

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐδριεῖδου τὴν 24ν Μαρτίου 1915.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τοὺς φίλους μου, ποῦ μοῦ ἔστειλαν πασοχρῆνὲς κάρτες. Τί πολλές ποῦ ἔλαβα φέτος καὶ τί εὐμορ- φες, τί κομψές ποῦ εἶνε ὅλες! Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τῆς κάρτες ποῦ μοῦ στέλλουν, φαίνεται πόσο με ἀγαποῦν τὰ καλά μου τὰ παιδιὰ. Λυποῦμαι ποῦ δὲν μοῦ ἐπι- τρέπει ὁ χρόνος νὰναφέρω ἐδῶ τὰ ὀνό- ματά των, ἀλλ' ἄς εἶνε βέβαιοι ὅλοι καὶ ὅλα, ὅτι ποῦ ἔκοιμαν ἕνα Πάσχα φα- ιδροῦσαν κ' εὐτυχισμένοι.

Ἄ, Γαλανὴ Χιωτοπούλα, θαύγησ' ἀκόμη νὰ μάθῃς τὸ τέλος τῶν μυθιστορημάτων, ἀν ἀνεκτῆθῃ ἡ κασσι- νίνα καὶ τὶ ἀπέγεινε ὁ Ραοῦλ. Δὲν σᾶς εἶπα, ὅτι καὶ τὰ δύο θὰ διαρκέσουν ὁ- λων τὸν χρόνον; Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔ- χετε ὑπομονήν καὶ νὰ τὰπολαμβάνετε σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ ζητῆτε τὸ τέλος ἀπὸ... τὴν ἀρχήν. Εὐχαριστῶ διὰ τὰς φράσαις εὐχὰς καὶ σένα καὶ τὴν Γα- λιάντραν.

Μέλλων Θριαμβευτῶν, εἶπα ὅτι ποῦ φαίνεται παραξένον νὰ σὲ με- λαγχολῆ ὁ καιρὸς, διότι συνήθως τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου ἔχουν τόσην εὐθυμίαν, ὅσην κομπία κακοκαρία δὲν εἶνε ἰκανὴ νὰφαιρέσῃ. Τώρα μοῦ λέγεις, ὅτι ἡ ἡλικία δὲν ἔχει κομπίαν σχέ- σιν καὶ ὅτι, ὅπως ἕνα παιδί 15 ἐτῶν εἶ- μορεῖ νὰ πάρῃ τὸ παράσημον τῆς στρα- τωτικῆς ἀνδρείας, ἔτσι εἴμορεῖ καὶ νὰ μελαγχολῆσῃ ἀπὸ τὸν καιρὸν. Πιθα- νόν. Ἄς μελαγχολοῦν ὅμως τὰ παιδιὰ ποῦ... εἶνε ἰκανὰ νὰ πάρουν τὸ παράση- μον.

Ὁ Φάων ποῦ γράφει σήμερον πολ- λά περὶ τῆς «Μελίδος Συνεργασίας» καὶ παρατηρεῖ ὅτι δὲν ἔχει πλέον τὴν ἐπι- τυχιαν ποῦ εἶχεν εἰς τὰς ἀρχάς. Τὰ καλά κομπία εἶνε σπάνια, διότι, λέγει, «οἱ πλείστοι δεῖνουνται πολὺ ἀτυχεῖς περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ θέματος, πολλῶν δὲ ἡ ἐπέλευσις χωλαίνει ἐπισοθητῶς...

Πρὸς τί ἡ πληθὺς τῶν τραγικότητων αὐτῶν; πρὸς τί τόσοι ρεμβασμοὶ; πρὸς τί αἱ ἀτελείαι καὶ στερρότυποι τῆς φύσεως καὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων περιγραφαί; πρὸς τί τὸν μεγαλειτέρων ἢ αἰωνία τῶν παιδιῶν τῶν χρόνων νο- σταλγία; Δὲν συμφωνῶ τελείως μετὰ τὸν Φάωνα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὰ καλά κομπία τῆς Σελίδος εἶνε συγγόμεν' ἀπ' ὅ,τι λέγει. Ὅσον διὰ τὰ μέτρια, καὶ αὐτὰ ἀναπόφευκτα, διότι δὲν εἶνε δυνα- τὸν νὰ συμπληρῶνται ἄλλως μία Σε- λίδς, γραφομένη ἀποκλειστικῶς ἀπὸ παι- διὰ, πρέπει δὲ νὰ συμπληρῶνται καὶ νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ βδομάδα, διότι ὁ σκοπὸς τῆς εἶνε νὰ ἐξασκῆ τοὺς ἔχοντας τὸ φυσικὸν δῶρον νὰ γράφουν. Δημοσεῖο ὅμως τὰς παρατηρήσεις τοῦ Φάωνος ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν θεμάτων, διότι ἔχει ἄδικο, κί' ἐγὼ σᾶς εἶπα πολ-

λῶς, ὅτι αὐτὰ τὰ θέματα δὲν μοῦ ἀ- ρέσουν πολὺ καὶ σᾶς ὑπέδειξα ποῖα πρέ- πει νὰ προτιμᾶτε.

Να, π. χ. τὸ «Ὁ, τι πρέπει» τοῦ Φυ- σιολάτρου. Δὲν ἀνήκει εἰς κομπίαν ἀπὸ τὰς κατηγορίας ποῦ ἀφίμει ὁ Φά- ων. Ἐποῦ ἔξωχον, μοῦ γράφει ὁ «Ἐ- ξεφρευνητῆς» τοῦ Ἀπεῖρου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ διαβίθῃς τὰ συχα- ρητήριά μου εἰς τὸν Φυσιολάτρην, καθὼς καὶ εἰς τὸν Τέλλον Ἀγρᾶν, τοῦ ὁποῖου εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλει- τέρους θαυμαστάς.

Ἐλαβα, Ἀεμειστρανῆ, καὶ σ' εὐ- χαριστῶ. Τὰς λύσεις σου ὅμως νὰ μὴ τὰς γράφῃς εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' ὅ- πως λέγει ὁ Ὅδηγός τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ συμβουλευέσαι πάν- ποτε.—Τὴν ἰδίαν παρατηρήσον κᾶμνο καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι μοῦ ἔ- στειλαν, αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα λύσεις, Προβλήματα, Παιδικὰ Πνεύματα καὶ ἄλλα κομπία διὰ τὴν Σελίδα Συνεργα- σίας, γραμμένα μέσα εἰς τὴν ἐπιστο- λήν. Νὰ ξεύρουν, ὅτι τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψει, ἀν δὲν εἶνε γραμμένον μόνον του, χωριστᾶ.

Ἡ Ἐλλάς τοῦ Κωνσταντι- νου πληροφορεῖ τὴν Ἡρωϊκὴν Σά- μον, ὅτι ἔπρε ἕνα γατάκι ἀπὸ τὴ γα- γιά του πρὸς ἀντακατάστασιν τῆς ξε- κληρωμένης γατικῆς οἰκογενείας τῆς καὶ ἄς ἐκλέξῃ αὐτὴ τὸ ὄνομά του — ἢ μᾶλλον τὸ ψευδώνυμόν του.

Τὸ ἐννοῶ αὐτὸ, Ἐνετικὲς Λέον' συνδέονται μαζί μου κί' ἐνθυμῶνται καὶ μί' ἀγαποῦν περισσότερο οἱ συνδρο- μηταὶ ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων τεμάχια δημο- σεῖονται εἰς τὴν Σελίδα. Διότι, ὅς λέγεις, εἶνε ἀληθινῶς χαρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς τυπωμένον τὸ ἔργον του. Δυστυχῶς, τὴν χαρὰν αὐτὴν δὲν μπορῶ νὰ τὴν προξενῶ εἰς ὅσους θὰ ἦθελαν. Ἄλλον τὰ κομπία- τια δὲν ἐγκρίνονται, ἄλλον δὲν κληθῶ- νονται. Καὶ εἶπαι... πολλοὶ εἰσὶ κλητοί, ἀλλ' ὀλίγοι ἐκλεκτοί.

Ἡρωϊκὸς ἐπιστολὸς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Μίμης Ἀναστα- σόπουλος, Ναυτάκι τῆς Ἀθήνου, Ἀγρου- ποῦ, Ἡλῶς, Γκρατσιέλλα, Μανιτοπούλα, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Βαλκανικὴ Συμμα- χία, Λευθερία στοὺς Σκλάβους, Θαλασ- σοπούλι τοῦ Στόλου καὶ Πειρακτῆριον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ἡ πτώσις» τῆς Ἰστε- ρης Ἀναλαμπῆς.—«Ἡ δουλειὰ δὲν εἶνε ντροπῆ» τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀνειρίου.—«Ὁ ἀ- γὼν τῶν ἀλεκτόρων» τοῦ Ὀμηρικοῦ Ἡ- ρώος.—«Ὁ Γενναῖος Ναυτῆς» τοῦ Μέλ- λοντος Ναυάρχου.—«Πανσέληνος» τοῦ Κύ- ματος τοῦ Βοσπόρου.—«Θέλλω» κτλ. τοῦ Σκλαβομῆνου Ἐλλήνου.—«Εἰς τὸν Κοριν- θιακόν» τοῦ Μαγευμένου Ρόδου.—«Πῶς θὰ εἶπω τὴν χαρὰν μου» τῆς Ἀνθισμένης Βαι- βακίας.—«Τὸ χελιδνὸν» τοῦ Θαλασσοπου- λιοῦ τοῦ Στόλου.—«Ἡ μάννα» τοῦ Κεφα- λωνιτάκι.—«Τὸ χιόνι τοῦ Μαρτίου» τοῦ Δακρύου τοῦ Ἐλευθ.—«Ἡ μητέρα» κτλ. τῆς Νησιοτοπούλας.—«Πρόσχε τι ἀναγι- νώσκεις» τοῦ Ἐοἰνοῦ Λυκειοῦ Λάρνακος.—«Μετὰ 50 ἔτη» τοῦ Δοξασμένου Ρήγου.—«Ὁ φλόρος» τῆς Ναυτοπούλας.—«Τὸ ὄρ- φανὸν» τῆς Γκρατσιέλλας.—Μικρὰ διάφορα διασφῶρον.

Ἀπορρίπτονται: «Στὰ σύννεφα», «Ἀ- νοιξί», «Ἀστεῖος διάλογος», «Τὰ πάντα ἐν προσευχῇ», «Ἀνοιξιατικὴ ἡμέρα», (ἄτεχνα).—«Ποῦ καὶ πότε νὰ πεθάνω» (ἀκατάλλη- λον).—«Στὴν Ἀκρόπολι» (πᾶρα πολὺ σύν-

τομον).—«Ἡ προσφυγοπούλα» (ἄτεχνον).—«Ἐμπρός» (καλὸν ἀλλὰ τὸ χαλοῦν μερικοὶ στίχοι, πολὺ βεβιασμένοι χάριν τῆς ὁμοιοκα- ταληξίας).—«Τὸ καναρινί», «Στὴ σκιάδα Πόλι», (ἄτεχνα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναθεοῦται ἀν δὲν συνοδεῖται ὑπο τοῦ δικαιώματος φε. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεοῦται ἰσχύοντι μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορτίαια

Νέα ψευδώνυμα: Κέδροι, ἂ (Κ. Κ.) Γκρατσιέλλα, κ. Ναυτάκι τῶν Παρῶν, ἂ (Α. Φ.) Δαρνοστερῆς Μακεδονία, κ. (Δ. Π.) Ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου, κ. (Α. Γ.) Ἀ- κριλιάτικο Τριαντάφυλλο, κ. (Ι. Σ.) Μι- κρὴ Ἐανθοῦλα, κ. (Α. Α.)

Ἀνανεοῦται ψευδώνυμα: Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, κ. Λορελαί, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰταλλάξουν: ὁ Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου (0) μετὰ Πιργ- κίσιαν τῶν Δολλαρίων, Ματωμένο Ἡ- λιοβασιλεῖμα, Ἐλλάδα τοῦ Κωνσταντίνου, Τέλλον Ἀγρᾶν.—Ὁ Ἡρώς τῶν Βαλκανίων (0) μετὰ Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Τέλλον Ἀγρᾶν, Πιργκίσιαν τῶν Δολλαρίων.— Ἡ Λορελαί (0) μετὰ Ἀνθισμένην Βαμβακιαν, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Θαλασσοπούλι τοῦ Στό- λου.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Λορελαί (περιμένο λοιπὸν καὶ ἐκτενε- στερα ἀλλὰ νὰ μὴν ἀργήσῃς πάλι τόσο) Ὀμηρικὸν Ἡρώα (προστέθη) καί, νὰ μοῦ γράφῃς εἰς τὸν ἐνίκον, ὅπως γράφουν τὰ παι- διὰ στὴν μητέρα των) Σκλαβομῆνον Ἐλ- ληνα (ἔχει καλῶς πρὸς τὸν περσικῶν) Μα- ρικαν Κ. Βογ. (ἔγλεσα μετὰ τὰ νόστιμα ποῦ μοῦ γράφεις: «διαπλασιοφάγος» λοιπόν!) Πλάτωνα Β. Μ. (ἔστειλα) Ἰόλην (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα) Μαρίαν Κ. Π. (εὐ- χαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς) Ἡρώα τῶν Βαλ- κανίων (ἔστειλα) τὸν Ἀπρίλιον θάρσιση ὁ νέος Διαγωνισμός καὶ εἰς αὐτὸν θὰ λάβῃς μέ- ρος) Φωνὴν τῆς Πατρίδος (χάρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ διαπρέψῃς) Ἀνθισμένην Βαμβακιαν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς φράσαις εὐχὰς καὶ διὰ τὴν φωτογρα- φίαν) Κυριακὸν Ἀστῆρα (ἔχει καλῶς) τὸ εἶπα εἰς τὸν κ. Κίμων Ἀλιθῆν, ὁ ὁποῖος θὰ προσπαθῆσῃ Ἐοἰνον Λυκειοῦ Λάρνακος (δυστυχῶς δὲν ἐπιδίδεται διδασκίαν δὲν ξεύρεις ἀκόμη νὰ γράφῃς στίχους) Φιλτά- τιν Ἐλλάδα (εὐχαριστῶ πολὺ εἰς τὸ ξε- σπᾶθῶν) γράφε μου λοιπὸν) Φροστοῦλαν Κ. Τε. (χάρω πολὺ) Σηματοφῶρον Ἐλ- ληνα (ἔστειλα) Ἡρώα τοῦ Σουλίου (εἰς ἀπλοῦν χάρτην νὰ γράφῃς τὰς λύσεις τῶν Ἐβδ. Διαγωνισμῶν καὶ νὰ ἐσωκλήρῃς τὸ δεκά- λεπτον) Ἀπόλλωνα (εὐχαριστῶ πολὺ) Λευκὴν Περιστερᾶν («ὄλην ἀγάπην καὶ χα- Ͼν». ποῦ μοῦ εὐχεταί «Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ σονδρομητῆς ὡν ἀριθμὸς οὐκ ἔστι» εὐχα- Ͼριστῶ πολὺ) Ὑπερ Πατρίδος (ἔστειλα συγχρόνως δὲ καὶ δελτάριον) Ἰωάννην Ν. Πλ. (ναί) Ἀγγελικὴν Ε. Τ. (εἰς τὰς ἐρω- τήσεις σου ἀπαντῶ ναί) Ἀυτόνομον Ἡπει- Ͼρον (εὐχαριστῶ πολὺ) Βασίλειον Γ. Π. (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Λεσβι- κὴν Φάλαγγα (ν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Τέλος του 148ου Διαγωνισμού Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 24ης Μαΐου, αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης εφ' όσον δεν θά έχουν ακόμη δημοσιευθή.

205. Λεξιγραφία

Κοντά εις μίαν πρόθεσιν Δυό γράμματ' ἄν τραβήξῃς, Εὐθὺς θά τρέξῃ ἡ μήτηρ σου, Θά παραισθήσῃ, θά βήξῃς.

206. Μεταγραμματισμός

Βγάλε γὰ καὶ βάλε σὶ Καὶ θά ἴδῃς εἰς τὴ στιγμὴ, Τὸ μυστήριον νὰ λείψῃ Καὶ μὴ νῆσος νὰ προκύψῃ.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νέρονος

207. Αναγραμματισμός

Τὴν ἀραιὴν ἀνεγραμμάτισσα Καὶ λαίμον γῆς σου ἐσχημάτισσα.

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγύπτου τοῦ Ἐλληνισμοῦ

208. Δημιῶδες Αἰνίγμα

Τρεῖς τὴν πιάουον σὰν γεννάει Μαῦρα κάνει τὰ πουλιὰ της Καὶ ὅπως της τάφινει.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλβανισμοῦ τοῦ Ἑκπεριώτου

209. Συλλαβικός Ρόμβος

- * = Φωνῆν.
** = Ρῆμα σύνθετον.
*** = Ἐπαρχία τῆς Ἰσπανίας.
**** = Γεωμετρικὸν σχῆμα.
* = Φωνῆν.

Κάθε ἀστερίσκος εἶνε μία συλλαβὴ. Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Φάωρος

210—214. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἔνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλα τόσαι λέξεις: Μῦθος, ὄρος, ἀπόφθοις, κρίνον, ἄριμα.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος

215. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας

- Ἐλένη, Κώστα, Ἀνδρέα! τρέξτε κ' ἔπεσε στὴ θάλασσα!
— Ποιός;
— Μὰ σὰς τὸν εἶπα!

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοδοῦ Θεσσαλονίκου

216. Ποιμὴν Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν ἀγαπητὸν πτηνόν:

- 1, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. 2, Ἐντόμον χρήσιμον. 3, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 4, Πρωτεύουσα κράτους ἀσιατικοῦ. 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6, Ἀρχαῖος θεός. 7, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς, κτῆσις γαλλικῆ.

*Εστάλη ὑπὸ Δημ. Π. Βορροπούλου

217. Φωνηεντόλιπον

* - λν - ν - βολς - τν - ζν

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Στόλου

218. Γρίφος

1,6,1, 1,6,1, γήρα-
Αἶα! ναί! :: πον' σε φθᾶ
1,6,1 1,6,1 λές;
1,6,1

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἀγά

Τέλος τοῦ 148 Διαγωνισμοῦ Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχεται ὁ νέος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 3 καὶ 4

24. Παραδείσιον (παρά-δισ-ἴον).—25. Ζώ- νη (ζῶ, νί).—26. Χήρα—Ἦρα.—27. Διάς- Ἥλιας.

28. ΠΥΡΑΜΙΣ 29. Θ Μ Σ

Υ Ρ Α Ο Ω Α Λ Α
Ρ Α Κ Ι Ν Α Σ Ν Ρ Φ
Α Ι Α Α Α Ρ Ι Δ Δ Ν Η
Μ Ο Ν Α Χ Ο Ν Ι Θ Τ
Ι Α Ο Ν Α Ω Ο
Σ Ω Σ Α Ν Ν Η Κ Ν Σ

30. Ἡ ἐπιμονὴ νικᾷ. [Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸ Η, προχωροῦμεν εἰς τὸ Β, ἀνερχόμεθα εἰς τὸ Η καὶ κάμνομεν τὸν γύρον τοῦ σχήματος.]—31. ΚΑΝΑΡΗΣ-ΣΑΤΑΝΑΣ (Κέφαλος, Ἀ- θηνα, Ναζαρέτ, Ἀλγεβρα, Ρόπαλον, Ἡ- λέκτρα, ΣίπυλοΣ.).—32. Μηδεὶς ἀγεωμέ- τρητος εἰσίοιτο.—38. Ἡ Διάπλασις εἶνε ἄ- ριστον περιοδικὸν (ι: διά-πλάς εἰς ιν-ἔαρ εἰς τὸν-περὶ φθῆ γόν.)

34. Κανάρης (Κανᾶ, ρίς).—35. Ταμίας (τά, μι, η).—36. Ροδανός-Δανός.—37. Σό- φια-Σοφία.

38. ΠΕΡΣΕΥΣ 39-41. Ἡ Μελανία ΚΑΜΗΛΟΣ εἶνε μικρὸν κοράσιον. ΣΑΛΑΜΙΣ 2. Ὁ Ἀξίος εἶνε πο- ΣΟΥΡΜΙΑ ταμῖος. 3. Ἡ Πόλις ΑΡΤΕΜΙΣ εἶνε πόλις.—42-46 ΣΤΡΑΒΩΝ Διὰ τοῦ Σ: ὄσος, ΑΛΦΕΙΟΣ Σῆρος, μῖσος, τόσος, πόσος.—47. ΠΑΡΙΣ (Πεκίνον, ΠΑρος, πεΡ- τοκάλιον, Ἀφρική, ΣάμοΣ.).—48. Ὅμοιος ὁμοίω ἀεὶ πελάζει.—49. Τῷ δυστυχούντι μὴ ἐπιγέλα. (τὸδ' εἰς τυχ-οὖν τί-μι ἐπὶ γέλα.)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς 1914

Διαπλάσεως τοῦ 1914, κόκκινα με χρυσοῦ γράμ- ματα, δι' ὄσους θέλου νὰ χρυσο- δέσουν τὰ φυλλάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβά- ζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.—Υπάρχουν καὶ τῶν ἐτῶν 1906—1913 καλύμματα τιμώ- μενα ἐπίσης φρ. 1,75 ἑκάστον.

Δαρυγγικῶν, Ῥωρικῶν

καὶ Ρινοφαρυγγικῶν νόσων

εἰδικὸς Ιατρός

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ἐν Εὐρώπῃ σπουδάζας ἐπὶ πολλὰ ἔτη, δέ- χεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἀπὸ 10—12 π.μ. καὶ 3—5 π. μ.

Πλατεῖα Ὅμοιοίης καὶ ὁδὸς Δώρου 8α

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὸν τὸν τόμον τοῦ 1914 ἔνευεν ἀπολαύσεως ἢ καταστροφῆς φύλλον, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια, τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀπο- στέλλοντες μαζί καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν κα- ταρτισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χω- ριστὰ φυλλάδια θά περισσεύσουν, καὶ πι- θανὸν ἀργότερα νὰ μὴ ἔχωμεν.

ΜΙΚΡΑΙ ΨΗΦΙΔΕΙΣ

1Ε. -16

Τὴν Προσφιλή Ἀνάμνησιν καὶ Δοξασιμῆ- τὸν Ρῆρον εὐχαριστῶ πολλὴν γὰς τὰς ἐν- ραῖες φωτογραφίας ποῦ μοῦ ἔσταλαν.

Δορυλάϊ.

1Ε' -17

Ἀγαπητῶ μοι: ΤΕΛΛΩ ΑΓΡΑ

ἐπ' ὀνομαστικῇ του

Ἀ π' τοῦ φίλου σου τὴν καρδίᾳ

σὺν πλάστῃ ἀνεβαίνει

— σὰν τοῦ θυμαριοῦ ἡ εὐωδία,

στὸ λόγγον πέρα στὸ βουνά,

ἀπ' τῶν κουδουνιῶν τοὺς ἤχους

καὶ τῆς φλογέρας τὸ σκοπὸ

πάντα συντροφεύμενα—

νὰ ζήσης, φίλε, χρόνια πολλὰ

ἀνεφέλα θλίψεων, πικριῶν,

τρισόλβια δ' ἐν μέσῳ προσφιλιῶν.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

1Ε. -18

Πιθουὰ ἀνταλλαγῆν Μικρῶν Μυστικῶν με

Π Ἀθηναίους ἐντὸς Μαρτίου. Γράφετε: ὀ- νοματεπώνυμον, ἡλικίαν, διεύθυνσιν.

Ἐθνικὸν Ὀνειρον (Ἀθηναῖος.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλ- λαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 18—24

Μαρτίου

ΑΘΗΝΩΝ: Δευκὴ Περισσερά, Καλ. Α. Μου- στακίος, Σκληρωμένος Ἑλληγ, Θεομᾶς Α. Δοξί- αδης, Μάσγκα Π. Ρογκοπούλου, Σοφία Ρίζου, Κατίνα Ρ. Νικολάου, Ρουμελιώτικη, Μαγευμένον Ρόδον, Ἀγγελικὴ Καζάνη, Ματωμένο Ἠλιοβα- σίλευα, Πόθος τοῦ Κωνσταντινίου, Ἐρμα Ν. Δευθ, Ἀμαλία Τσᾶ, Ἰωάννα Χ. Πουλᾶκου Γ. Χ. Πουλᾶκος, Μαρίνος Σ. Κομμετάτος, Κόρη, τοῦ Ἰονίου, Ἰωάν. Ν. Πηλιτσίης, Ψαί τῆς Ση- ρᾶς, Στεφ. Π. Φίλιππας, Σπ. Α. Μάμος, Ἰω. Πετρούγιλος, Ἰωάν. Α. Βραχιάτης, Ἀγ. Α. Βραχιάτης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ἡρώς τοῦ Σουλίου.

ΑΡΓΟΥΣ: Μάνος Ν. Οικονομοῦ.

ΒΕΛΚΑΣ: Ἡρώς τῆς Ἀθήνου.

ΒΟΛΟΥ: Ἀργίνη Κ. Λυκαρδοπούλου, Ἀν- θούλα Στ. Σπανοῦδάκη, Ἐνθουσιώδης Ἑλληγ, ΓΥΘΕΙΟΥ: Σ. Οικονομίδης, Χ. Α. Περγικίτης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἰωάν. Μαρμάτης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Λαπαλάης.

ΙΘΑΚΗΣ: Νίνα Ἀργουσιῆ.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Μετῆ Μοῦσης, Ἥλιος Ματα- θίας, Καίη Ουρέη, Νεργίν, Ἰαν. Χ. Ἀλαλαῖ, Κωνστ. Γ. Σταυροῦδης, Ματθ. Κ. Βακούλης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Εὐστ. Γ. Δραγόννας.

ΚΑΡΑΓΕΩΣ: Μαρία Κ. Παπακηρύστου, Φρο- σούλα Κ. Τριαντάκη.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Πλάτων Β. Μεταξᾶς.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφροστροφῆς Βασιλείας.

ΛΕΜΕΣΟΥ: Δεμεισιανή.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Νικ. Γ. Γιαννόπουλος.

ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἡρώς τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΤΡΩΝ: Μήτης Ἀναστασόπουλος, Κούλης Α. Ἀναστασόπουλος, Ἀναστασία Ἀγγελοῦ, Πα- τρινὸ Ναικόπουλο, Σ. Α. Κουτσουλιδῆς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Διον. Ἀντ. Λοββόδος, Μαρίνα Κ. Βογιμάτα, Παναγ. Κ. Βογιμάτας, Ἀνδρ. Χατ- ζῆς, Βασ. Ν. Νικολετόπουλος, Εὐαγ. Ι. Μανερνί- καλος.

ΠΥΡΓΟΥ: Κρ. Κουροπούλου.

ΣΑΜΟΥ: Ἀναστ. Π. Πανελλίδης.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Βάνης, Α. Κοτλιάς, Μ. Σανθό- πουλος.

ΤΕΓΕΑΣ: Γ. Χρ. Παπαδόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Νικ. Α. Σακελλαριάδης, Νικ. Α. Βλάχος, Βασ. Γ. Πουλόπουλος.

ΥΔΡΑΣ: Π. Ι. Πανελλίδης.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀνδρ. Β. Κόνας.

ΧΙΟΥ: Γαλανὴ Χιωτοπούλα, Στ. Ι. Βελουδῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅσον τὸν ἀνοτιέρον λυτὸν τὰ δνόματα ἐτέθη- σαν εἰς τὴν Κληρονομίαν καὶ ἐληφθήσαν οἱ ἐξῆς τίτσοι:

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΒΡΑΧΙΩΤΗΣ ἐν Ἀ- θήναις, ΑΓΡΙΝΗ Κ. ΛΥΚΙΑΡΔΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Βόλω, ΝΙΚ. Γ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Αεκα- σία, ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΝΤ. ΛΟΒΕΡΑΟΣ ἐν Πε- ραίῃ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἑκάστος, ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου, καὶ παρακαλοῦνται νὰ μᾶς στείλουν τὰς διευθύνσεις των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Συντάκτομενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν-ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20, ΔΙΑΦΥΟΤΗΤΗ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, Ὁδὸς Ἐδριπίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὅταν εἶδεν ὁ Πάολι ὅτι ὁ προστα- τευόμενός του ἤρχισε νὰ συνειθίζῃ καὶ νὰ ἐγκλιματίζεται, ἐδήλωσεν ὅτι θά μετέβαινε πρὸς συνάντησιν τοῦ Βελά- σκου καὶ θά διεπραγματεύετο μετ' ὁ σημαντικῶν αὐτὸ ὑποκειμε νον τὴν πρόβλησιν τοῦ Ραούλ.

Ἐν τῷ μεταξύ, εἶ- πεν εἰς τοὺς συντρόφους του, σεῖς θά τὸν μάθετε νὰ φωνάζῃ.

Σύμφωνοι! ἀπεκρί- θησαν τὰ παιδιὰ.

Ὁ μικρὸς Ἰταλὸς ἐξη- γησεν εἰς τὸν προστατευ- ὄμενόν του, ὅτι τὸ κριώ- τερον πρὸς τὸ ὑποψη- φίου, διὰ τὴν θέσιν ἐφη- μεριδοπώλου, ἦτο φωνὴ ἡ- χηρὰ καὶ γυμνασμένη, εἰς τρόπον ὥστε νὰ σπαράσσῃ ἀρκετὰ τὰ αὐτιά των διαβατῶν, διὰ νὰ ἐκλυθε- ται ἡ προσοχή των.

Τὴν τεχνὴν αὐτὴν θά τὸν ἐμάθωναν πρῶτα- πρῶτα, διότι ὁ Βελάσκος θά τὸν ἐξήταζε κ' ἐπρεπέ νὰ τὸν εὖρη ἱκανὸν νὰ οὐρλιάξῃ κατὰ τοὺς κἀ- νόνας.

Οἱ νέοι φίλοι τοῦ Ρα- οῦλ τὸν ὠδήγησαν εἰς τοὺς κήπους, οἱ ὅποιοι ἐκ- τείνονταν περὶ τοῦ Διοι- κητερίου, κ' ἐκεῖ τὸ μά- θημα ἤρχισε. Οἱ καθηγη- ται τὸν ἐβάλαν ν' ἀποστη- θίσῃ τοὺς τίτλους των ἐφ- ημεριδῶν καὶ τῷ ἔδει- ξαν ἐπανειλημμένως τὸν ὄξυν καὶ σεσουμένον ἤχον,

μετὸν ὅποιον ἐπρεπε νὰ τοὺς προφέρῃ. Ἐπὶ μίαν ὥραν ὁ Ραούλ ἐξήσκιστο κραυγάζων: — Λὰ Ραζὸν κουίντα! Ο ὕ λ- τιμα χόρα!.. Κάρας ὁ Κ α- ρέτας!.. Πέ, Μπέ, Τέ!..

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδυσκολεῦθη πολὺ, ἤλθε μάλιστα στιγμὴ ποῦ ἀπηλπίσθη. Ἐπειτα ὅμως κατέβαλεν ὄλην του τὴν θέλησιν καὶ ἐπιτέλους οἱ μικροὶ καθη- γηταὶ του ἐφάνησαν εὐχαριστημένοι κ'

ἐδήλωσαν, ὅτι τὸ μάθημα ἐτελείωσε. Ὁ Ραούλ ἤμπορούσε νὰ παρουσιά- σθῃ ἐνώπιον τοῦ κ. Βελάσκου μετὴν πιθανότητα νὰ γίνῃ δεκτός.

Ἐνὼ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν κήπον ὁ μικρὸς Γάλλος, μετ' ὄλην τὴν κούρασιν τῆς φωνῆς του, ἐξηκολούθει νὰ οὐρ- λιάζῃ:

— Λὰ Ραζὸν κουίντα!.. Ο ὕ λ- τιμα χόρα!..

Ἡ ἐπιμονὴ αὐτὴ ἐμιλλε νὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας. Μόλις ἐπ- ἔστρεφεν εἰς τὴν διασταύ- ρωσιν τῶν ὁδῶν Κορριέν- τες καὶ Σάν-Μαρτίν, τὸ στραταρχεῖον αὐτὸ τῶν ἐ- φημεριδοπώλων, ὁ Ραούλ ἤρε τὸν Πάολι, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπεριμενε.

Ἐλα γρήγορα, τοῦ εἶπε. Ὁ Βελάσκος εἶνε στὸ καφενεῖο. Πάμε νὰ τὸν βροῦμε ἀμέσως.

Ὁ φοβερός Βελάσκος

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, οἱ δύο φίλοι εἰσῆρχοντο εἰς ἐν κατάστημα, καφε- νεῖον συγχρόνως καὶ παν- τοπωλεῖον, ἔπου ἐπωλοῦ- σαν ἀπ' ἑλᾶ: τυριά καὶ κοντέιλ, μύρον καὶ κον- σέρβες. Ἀνάμεσα εἰς κι- θώτια καὶ εἰς βαρέλια, ἤ- σαν τοποθετημένα μερικά τραπέζια, περὶ τὰ ὁποῖα ἐκάθητο πελάται, μὴ ἐ- νοχλούμενοι διόλου, ὡς ἐ- φαίνετο, ἀπὸ τὴν ἀταξίαν καὶ τὴν ἀκαταστασίαν τοῦ περιέργου «καφενεῖου».

Τοῦ ἔδωσαν μίαν δέσην ἀπὸ πνήγητα ἐφημερίδας...

